

τὸ βάθος τῆς εἰμαρμένης του ; οἱ πλείστοι τοῦ θρασείος τούτου ὀμίλου, θύματα τῆς ἀπερισκέπτου κυβερνήσεώς των, τρέχοντες ἀνευ συνδρομῆς καὶ τέχνης πρὸς τὸν θλαθρὸν των καὶ προσκρούουσιν εἰς σκοπέλους. Τινὲς ἐκυβέρνησαν μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιότητος, ὁπότε ὁ λαίλαψ ἐπιπεσῶν ἀφρῆς, τοὺς ἀποπλανεῖ μέχρις ἀπελπισίας. Ὅσοι ἔσχον τὴν ψυχὴν ἀτρόμητον, μόλις ἀντιπαλαίοντες πρὸς τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους, ἀναλαμβάνουσιν αὖθις τὴν ὁδὸν των. Μετὰ τὸσαύτας προσπάθειας καὶ ἀνδραγαθήεις παρουσιάζεται ἤδη πρὸ ὀφθαλμῶν των ὁ λιμὴν. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν μεθ' ὑπερβαλλούσης χαρᾶς ἀνακράζουσιν δημορῶως ἡ εὐφράσασθαι εἰς τὸν λιμένα » ἀπόλλυται οὗτος. Μάτην κυτῶσι τὸ ὕδωρ με ἀλλεπαλλήλους κωπηλατήσεις. Ὁ βραχίων τῆς εἰμαρμένης, ὁ παρασύρων αὐτοῦ εἰς τὴν ἀβυσσον, εἶναι πολὺ ἰσχυρότερος ἀπὸ τὰς κώπας των, καὶ τοὺς καταποντίζει. Πόσοι καταποντίζθησαν, καὶ γαλήνης ἐπικρατούσης ! Τὰ κύματα δίστανται . . . καταβυθίζονται οὗτοι . . . Τὰ κύματα συγκλείονται πάλιν ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. Ἡ δὲ ἐπαύριον ἀγνοεῖ ἂν ποτε ἐγεννήθησαν. Αἱ ! τί ὤφειλ' εἰς τοὺς ἄλλους ἀν' ἀφῆρτων ὀπίσω των βραχυχρόνιον φήμη; Λάμπει μὲν αὐτὴ καὶ ἐπιπλέει πρὸς στιγμὴν, ὅπως κυματίζει ἐπὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἡ σημαία τοῦ καταποντισθέντος πλοίου, κατόπιν ὅμως ἐξαλείφεται. Χάρην τῆς ἀναμνήσεως ἐνὸς Καίσαρος λησμονοῦνται τόσοι ἄλλοι. Οὕτως ἐξαφανίζεται πολυειδῶς ὁ ὄμιλος οὗτος τῶν τολμηρῶν νεανιῶν, Πόσοι λοιπὸν μένουσιν, εἴτινες ὑπὸ εὐνοϊκῶν γεννηθέντες ἀστέρα, καθὸ προστριβίς ἐκλεκτοὶ τῆς εἰμαρμένης, εἰσέρχονται πλησίτοι εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα, φέροντες μεθ' ἐαυτῶν πάσας τὰς ἐκπληρωθείσας εὐχὰς των ; Καὶ ἂν ὑπάρξωσι τοιοῦτοι, δὲν ὄ' ἀργήσωσι νὰ παραπονεθῶσιν ἑπειδὴ εἶναι ἄνθρωποι, καὶ ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκαται ποτὲ εἰς θεβαιότητα ; ἂν ὑπεξέφυγον τὸ δυστύχημα, δύνανται ὁμοίως φύσιν ; ὁ χρόνος ὑποκάπτει ὑποκώπως τὰς δυνάμεις των, τὰ δὲ ἔτη προσβάλλουσιν ἐνδελεχῶς τὸ εὐθραστον τῆς ζωῆς των οἰκοδόμημα. Καὶ ἀπειροὺς ἀνδιέφυγον κινδύνους, ὁ θάνατος εἶναι σκόπελος ἀναστροφευκτος. Πρέπει ἐνὶ λόγῳ ν' ἀπολεσθῶσιν εἰς τελευταῖον ναυάγιον. Ἀπασαί αἱ ἐπιτυχίαί ἐκεῖναι, ἐφ' αἷς τοσοῦτον ἐσεμνόνοντο, καθιστῶσιν ἐτι μικροτέραν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀποθανεῖν. Πόσον εἶναι τρομερὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τις τὸν κόσμον, ἐνῶ ἤρχιζε ν' ἀνήκῃ εἰς αὐτὸν, ν' ἀφήτῃ δὲ τὴν περιουσίαν, ἣν διὰ τοσοῦτων κόπων καὶ μόχθων ἐκτήσατο, ἐνῶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπολαύσῃ τοὺς καρπούς τῆς καὶ ν' ἀπαχθῇ ἀπὸ τοῦ παλατιοῦ, τὸ ὁποῖον ἴδιοις ὀφθαλμοῖς εἶδεν ἀνεγειρόμενον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τοσοῦτον εὐδαιμόνως ἔζησε ! Μόνον ὁ θῆτων τὴν κατοικίαν του ὑπεράνω τῶν ἀστέρων ἀνεγείρει οἰκοδομὴν διαρκῆ.

Ἄς ρίψωμεν κάλυμμα ἐπὶ τῶν δεινῶν τῆς ζωῆς, καὶ ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ τύχη εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς μας. Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους καλοῦσι πλουσίους, μεγάλους, σεβαστοὺς, τί εἶναι πραγματικῶς ; Ὁ εὐτυχέστατος θνητὸς μοὶ παρέχει τὸ καλλίτερον ὑπό-

δειγμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Σήμερον τοὺς ἴδει δυστυχετέρους καὶ τοῦ ἐσχάτου δοῦντων. Εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀνάγκης ἡ ἀπίστος εὐχία των ἀποβάλλει τὸ προσωπεῖον μετὰ τῶν ἐπλάστων φίλων καὶ ἐμπήγει βέλος δούρατον τὴν καρδίαν των. Ὅποση ἔνδεια ἐν τῷ πλούτῳ, ὅση ἀσθένεια ἐν τῇ ἰσχύϊ ! Πάντες εἰς ὑπερήφανοι εἰς τίλοι ὑποκρύπτουσι τρομερὰς θλίψεις. Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀγκυρα, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα ν' ἀντιτάξωμεν εἰς τὴν τρικυμίαν μόνῃ αὐτῇ εὐρίσκει βοηθήματα ἐν μέσῳ τῆς λύσεως αὐτῆς τῶν ἀφριζόντων κυμάτων ἐμβαίνει δὲ εἰς τὸν τάφον, ὡς εἰς εὐνοϊκὸν λιμ

Διοτ. I. Οἰκονομῶν πλοῦτος.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀποτελέσματα τῆς φιλονεικίας.

Ὅσον ὤφειλ' ἡ συζήτησις, τόσον ἐπικίνδυνος ἐπὶ ταντᾶ ἐπίσπευσε ἡ φιλονεικία ἄλλ' ὀλίγα βήματα καὶ δυστυχίαν τὰς διαχωρίζουσιν ὅθεν σπανίως διατηροῦμεν τὴν ἀπαιτούμεν ἀφιλοπροσωπίαν καὶ ἀπάθειαν.

Πόσοι πόλεμοι θρησκευτικοὶ καὶ πολιτικοὶ προέβησαν ἀπὸ μόνῃ τὴν φιλονεικίαν ! Πόσοι δὲ ἐθυσίαν διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐννόουν ! Πόσοι ἄλλοι ἔγιναν ἐχθροὶ θανάσιμοι διαφερόμενοι ἀρχὰς εἰς μικρὰ τινα καὶ εὐτελῆ πράγματα !

Ἠγαπῶντο ἐκ ψυχῆς ἀμοιβαίως ὁ . . . καὶ ἡ Κ. καὶ ὁ μὲν Κ. ἐτιμάτο ὡς ἀνδρείος στρατιωτικὸς καὶ τὴν χηριτότητα τῶν ἡθῶν ἄλλ' ἦτο ὀλίγον ἀρχιτροπος καὶ δύσκολος. Ἄλλως δ' ἐφάνη πάντοτε πρὸς τὸν Κ. ὁ μὲν Κ. ἠλαζονεύετο μὲν διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν, ἦτο ὅμως τιμία καὶ χαρισία. Ἄλλοι διάβολοι ἐκπαλαί φθονεῖ τὴν ὁμόνοιαν καὶ παντοῦ πῶς τὴν ἐπιβουλεύεται. Ἰδοὺ δὲ τί ἐμυχανοῦνται καὶ κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ἄφ' οὗ ἐπέστρεψαν ποτὲ τὴν νύκτα οἱ δύο γοι. ἐκ τοῦ θεάτρου εἰδείπνησαν ἀντιμέτωποι κατὰ συνήθειαν, ἔπειτα ἐκάθησαν παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ φιλοτιμούμενος νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γυναῖκα ταυταῖς παῖνεσε τὴν γλυκύτητα τῶν βλεμμάτων τῆς, καὶ τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας. Ἡ Κ. ἐπέμνηλαρῶς τὰ ἐγκώμια ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου τῆς πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθη. Οὐδέποτε ὑπῆρξε ἀρκετὰ εἰλικρινεστέρα παρὰ τὴν συνδέουσαν ἡμᾶς εἰπὲν ὅτι

Μάλιστα συμφωνῶ ἀπεκρίθη ἡ Κ. ἀλλὰ λέει πρὸς ἡμᾶς οὐσιῶδες.

Παιδίον ἴσως, παριστάνον ἀμφοτέρους ἔργα τὰς χάριτας καὶ τὰς ἀρετὰς Σου ἄλλὰ σὺ μὲν ἔχεις εἰς τὴν τριάκοντα ἡλικίαν, ἐγὼ δὲ εἰς τὴν πενήκοντα καὶ ἑξήκοντα ἔτη. Ἐνδέχεται πάντων καὶ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν νὰ μᾶς δοθῇ. . .

Πόσον ἤθελον θεωρηθῆ εὐτυχῆς, φίλα με ! ἀλλ